

сти-те на умрала-та скъпи пръстени, раскопали презъ
нощъ-та гробатъ за да откраднатъ пръстени-те.
Като начевнали съ сила да вадатъ пръстени-те, то ум-
рала-та изведнѣжъ си дръпнала рѣжа-та. Гробокопа-
тели-те са уплашиха и безъ фенератъ си побѣгнаха, и
въ това време мнимовмрала-та полєка лека дошла въ
себа си, излазла отъ гробатъ и зела оставанѣа фенеръ
и си утишла въ кѣща-та, като ѣ отворили врата-та и
а видали жива, сички-те са зарадовали. Завележано е
че там млада-та жена, въ сѣтно-то време родила много-
дѣца.

Въ Кадилакъ, на близо при Бордо, клисаратъ,
като отивалъ да звѣни (клепи) за вечерна, члѣз глѣхъ
плачь, кой-то излизалъ отъ гробатъ на жена-та, като
то свѣрина-та заровнали. Той тосъ часъ казалъ за това
на попатъ, сваче попатъ са посмалъ надъ легковѣ-
рїе-то на клисара, и го пратилъ да звѣни. Клисара
като са увѣри още веднѣжъ, че това е истина, отишелъ
накъ при попатъ и мѣ казалъ сѣщо-то, кой-то и о-
тишелъ заедно съ клисара въ църква-та, и са увѣрили
въ казване-то на клисара. Тогѣа раскопали гроба, и
намѣрили жена-та още жива, но та въ отчаяване-то си
угрызла десна-та си рѣжа (това са слѣчило въ 1828
година).

Шарль, Префесоръ на Медицина-та въ Безансонъ,
списѣва въ писмо-то си до Г. Брюе, произшествїе-то,
що са е слѣчило въ паланка-та Доле: една вечеръ, Епи-
тропатъ църковный позволилъ на солдати-те що при-
минѣвали презъ градъ-та да приношѣватъ въ църковный
дворъ. Вдинъ отъ тахъ презъ нощъ-та члѣз че
излиза отъ гробница-та глѣхъ гласъ и плачь, и като